

באר הילטב

בשוו עבדור מנג'ין, אקל איננו מוביל אם סקינו לה'חדר הרצאות. בדיעבד
 אקללו לא סקינו כלל בשר, וליל-כל-גוטן זרך שאכאר לעבדר-כוברים לומן לתוך
 הסידר לשמה, עזין כרא-אצ'ק סיד ו' ובקרומ'ע סיד ר': (2) אין' קקב הגיא'
 אם נגענו מזחלה בעבורו לסם קרשאה גויל לה'גיטן העבדר-כוברים לה'זיא'ו
 לילטקהנו וא'צ' לסייעו עוד. עזין מיא': (15) סיקון רעה. דיבולין לח'רו ו'ולקונן,
 עיש' ס'ק' א' מיש'ש: (16) החזרות. חתוקנות יסודתך דה ז' כתבי' בשם
 היושלמי' ואפלו שאר כפרים שיש בהם שמ'ות אסורה לבתב על עיר בהמה
 טמאה, כ"א. בתשובה קרפה'ע סיקון לו קמ' דיש אצלות: דעל שליל מצוה
 קון מקברא, ושל מיה יוחר משל בקהה, ובכמה שח'וחה עדרי' משל מיה נבל'ה ע"ש
 לזרוי', וזה עוזר בהאה פחד'ה נטול'ה מתמזה איז פסול לזרוי', עזין בקה'ת זיד-אל'הו סיקון ב'שא-אדריך ו'קפללה לה'חדר. עוזר של בקהה זובעה זרכעת אסורה
 שתקין עובר אצ'יו ואזין נק'ב נוקש קובל'וס, ארכ'על'י' ש'גדרא' נק'ב דק'
 ל'חדר תריס', ייד-אל'הו סיקון לה ע"ש: (3) לשיטים. ר' לד' דבשעת לכתיבנה נספס
 מפקי' למוגה'ה ולא ל'ס'ת, ואם מבר' לפוגה'ה לא מפקי' ר'פוגה'ה לבך וכמ' ש'ס'י' ס'י' ס'י'
 עיש': (17) חתוקנות. נבהת. עטמ' בלבוכו שר' שבחת זע' גז, עטמ' שאמן בותגן
 חמלון'ן כו', והוא עפי' מה שפאנר'ו בשאלת אהת אם מפרק לכתב תפלין עיג' עוז הפה'
 טהורה' שפנ'ר'ה גאנ'שיט' ע'. ו'וקליגו'ן לפי מיש'קן דאנ' רקעןן מ'ס'פ'ר'ו ו'ר'ל שפנ'ר'ה
 שם' הויכ'ים דצ'ר'ק קאנ'ץ פאנ'ץ בעינ'ו, ו'לא כו'ש' קומ'ס'ק'ות צ'אי' לא' צ'אן. ו'פְּרַטְרָה
 גאנ'ל'בו מ'ן בז'ן ו'ולל צ'ל א'בְּרָדִין). אלא אפלו'ן לפרש התה'ת ד'בפ'געה על כו'ין דצ'ר'ק מיט'
 יט לאמר דע'ז' א'הקס' למזה' כ' עזין ש'ם: (17) לשיטים. ע'בה'ע. ו'ען מפש'ת'ת האזן'
 ביג' אפלו'ן פג'ער'ן סאנ'פ'ס' גאנ'ל'ו'ה מאג' א. עזין בשוו' ביט' א'קער'ים סלק' א'יח' ס'י' ג' מס'':

משנה ברורה

ולעשות לשבה עבד: (*ל*) וכן נתקגין. ושהנוג לעי דבר אחרונים לשלמה, ואמר לעכו"ם של שאר מלאות העבר שיעשה הוא יעשה גמסין בון לשבה, וכן כל חכמו"ם אפרקן להוציאו בעצמו ולמקנו ואין צעריך עוד לעמוד על צבו ולפינו עוז. ואם נזון היישר אל קערות בעצמו תלתוק השיד לשמה ולא אמר כלום להעפי"ם, מבח פירושים דזריך עייניו בז' כי לפ"י דברי היביתו יוסף בירוחם-דעתה בכיקן רוא שדר אפלול לזרקי רופם"ב, וכפ"ח אוטר). אכן לפ"י דברי קנו"ע ביהודה בסימן קעה, עין שם, ובאייר הגרן מהנ"מ בפרט על הפרוצוי סוף הלכות ספרות-תורה, יש לחקל ברזיכר⁶⁰. ואם סייעו מישראל לעכו"ם קצת בפסח, ובזה גם כר מלאכץ העבד, ולא אמר לעכו"ם כל שעשה בלא מושך הקברור העבד לא עשה בעצמו ורק בסיע עס הקעכו"ם, אקל אם גמור בלא סיע עכו"ם. בגון שהוחזיא הישראל קערות כבן השם לא עבוקן וחוץ והזחים בתוך כדי לדשכה, הת"ז בירוחם-דעתה ומאנון מחרט"ם תנ"ל מקולן בנה, ואין למחות ביד הנוגת ללקול בדרביהן. וכמו שברנו בבאואר קללה: י' (*לא*) בבעיתות עזנן. שנותן בפקנין, או שאלו תקנבים נישעו זומר בנהר משלה. וויש אומרים (*ל*) שיקתב בראש בקבים באקו"ם שאין דרכ לעבד והנאה וישראל הקבב עד אחר העבר. ולא יסמן במאצע מחתמת קחשש וויז, וקידעב יש לחקל בסשלוחן-צרוך: יג' (*לב*) לשתיים.

שער הצעיר

(לו) פְּרִידָמְגָדִים: (לו) מַגְןֵי-אֶבְרָהָם:

A small icon of a brown cardboard box with white straps across it, representing delivery or shipping.

תלבות תפילין סיון לב

ביאורים ומוספים

לשמה, אך מ"ט יש להחמיר לעשות את כל מעשה דעיבוד מהחולחו ועד סופו על ידי מעשה אדם לשמה. וכן דעת הנר"ז קרליין (חות שני שבת ח"ד עמי' שצוו) שיש מקום להחמיר שדעיבוד יהיה עבודת יד מתחילה עד סופו, אך מדיינא אין ציריך, וכן אם המכונה מגיבה את הקלף מהן ליטר' שוב מהזרתו, ונחשב הכל מהמשך הפעולה הראשונה של הפעלת המכונה לשמה.

[ביה"ל ד"ה יהוה]
ושיליל יוצר טוב, שערין לא [צא לאויר הקulos]:⁽⁵⁾

(5) ובביאור הרברט כתוב בספר התורומה (ס"י רז) שבודאי לא נعبدת ב"עירה. וכן כתוב בהגנות מימוניות (פ"ג מהל' תפילין אות ס. וברשות הרם"ע מפאננו ס"י לען) כתוב שכין שלא יצא לאירוע העולם אני מכביד דינים.

[ביה"ל ד"ה הטהורין]
יעו שאל אסור בזאה, עין בפרימקדרים:⁽⁵²⁾

(52) ועור של בכור, כתוב בשות' מנחת יצחק (ח"י ס"י ה) שאין לעשרות מהם טפירב תפילין ומהוות, מפני שהוא טעון קבורה ואכזר בהנאה, כמובואר בש"ע (ו"ד ס"י שיט ס"א).

[משנ"ב ס"ק ל]
יש לבקש בדיעבד⁽⁵⁰⁾.

(50) והדו"א (אויה ס"י ו ס"ק י) כתוב שמאחר שהחילה דעיבוד נעשה לשמה ממש מאילא כל המשך העיבוד כחמא לשמה דהוא, ואין צורך מחשבת לשמה מפושה.

ומעניין זה כתוב, שמורר לעבד עורות [וכן לטوط ציצית] על ידי מכונה השמלות, כשהחכח הראשון נעשה לשמה ועל ידו נעשה כל הדשן העיבוד סתמא לשמה. וראה מה שכבורנו בביה"ל לעיל ס"י יא ס"ב ד"ה טואן, ולקמן ס"י תס ס"ק ג.

והగדרתי הקודש (כלל ג אות ח) כתוב שכין שהעיבוד אינו נעשה על ידי פעולות האדם אלא נעשה ממש מילא על ידי השהייה בצד, לא שיirk להזכיר לשמה אלא בשעת הנתינה לצד.

ולענין הפיכת העורות בחוץ לדסיד הנעשית על ידי מכונה ולא בכח אדם, וגורמת שיטפוג הסיד היניב בפנימיות העורות [וכן מושלה שלא ישקע הסיד למיטה וושארו העורות למעללה בימים צלולים וירקבן], כתוב בש"ת שבת הלוי (ח"י ס"י קע) שאך שפעלה זו היא מיסודה העיבור, מים אין להרהר לפוסלו, מחמת שהאדם הניחו בסיד בתחילתה לשמה וגם הפעיל את המכונה לשמה, ומובואר במשנ"ב ובביה"ל כאן שבדיעבד די בכך שהחלק מהעיבור נעשה

